

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Behandlingen af voldssager har i den senere tid givet anledning til en omfattende offentlig debat, og det er derfor helt naturligt, at spørgsmålet også rejses her i folketin- get.

Jeg vil gerne først sige, at problemet, så vidt jeg kan se, ikke ligger i voldsbestemmel- sernes strafferammer. Straffeloven åbner mu- lighed for at idømme frihedsstraffe af bety- delig længde for vold. Jeg skal ikke gå i de- taljer med de strafferammer, der gælder, det er en teknisk temmelig kompliceret sag, men jeg skal bare nævne, at straffen for vold med skade til følge og for vold mod sagesløs er fængsel indtil 2 år, og den straf kan stige til fængsel i 6 år, hvis der foreligger det, man kalder kvalificerende momenter, altså særlige omstændigheder. Bødestraf kan kun anvendes, hvis der foreligger særlig formildende omstændigheder.

Jeg tror derfor ikke, at der er grundlag for at overveje forhøjelser af strafferammerne for vold, men derimod er jeg enig med spør- geren i, at det nok skal overvejes, om de straffe, som udmåles i retspraksis i de kon- krete voldssager, er tilstrækkelige. Nu skal man nok være forsigtig med at sammenligne strafudmålingen inden for forskellige områ- der. Normalt idømmes der ikke betingede straffe eller gives tiltalefrafald i voldssager, sådan som man kender det inden for andre områder, men på den anden side kan man jo nok have en fornemmelse af, at strafudmå- lingen i voldssager i nogle tilfælde kan virke uforholdsmæssig sammenlignet med strafud- målingen inden for andre områder. Det gæl- der vel særlig, når det drejer sig om overfald på helt tilfældige sagesløse personer på of- fentlig gade eller vej. Det ligger måske også sådan, at den øgede velstand har medført en ændret vurdering af, hvilke goder der i første række bør værnes gennem retsordenen.

Den nuværende praksis i voldssager byg- ger i vidt omfang på afgørelser truffet ved byretterne og landsretterne. På baggrund af den debat, som har fundet sted i den senere tid, er jeg enig i, at der kan være anledning til at tage denne udmålingspraksis op til ny- vurdering med henblik på det, man måske kan kalde en større nuancering. Jeg agter derfor at tage kontakt med rigsadvokaten med henblik på at henlede hans opmærk-

somhed på at søge nogle egnede sager ind- bragt for højesteret, så vi kan få højesterets vurdering af, hvordan strafudmålingen bør være i voldssager.

Mette Madsen (V):

Først vil jeg gerne sige tak til ministeren, fordi han mener, det er et relevant spørgsmål at drøfte her i folketingsalen. Jeg vil også sige tak for de redegørelser, vi fik inden for de forskellige områder. Jeg er nu ked af, at ministeren ikke mener, at det er i strafferam- merne, det ligger. Det er jo ikke bare befolk- ningen, og det er ikke bare befolkningens talerør, mig, der mener, at vi nok skulle se både på strafferammerne og på straffeni- veauerne. Jeg kan citere, at vicepolitidirektør Ole Nørgaard i Berlingske Tidende den 22. i denne måned siger, at voldsmand ikke skal løslades, før de har afsonet. Det spørgsmål har jeg ikke stillet, for det vil blive drøftet her i salen på foranledning af de konservative i løbet af kort tid. Men dernæst siger han om strafferammerne – jeg citerer:

»Der er et misforhold mellem de straffe, der idømmes for berigelsesforbrydelser, og straffene for vold. Der burde gives væsentlig strengere straffe for vold, end tilfældet er for øjeblikket. 30–40–60 dages fængsel for vold mod sagesløs med skade til følge forekom- mer mig urimeligt – og det er det borgerlige jævnmål her i landet.«

Og formanden for det kriminalpræventive råd, vicepræsidenten i sø- og handelsretten, Frank Poulsen, siger den 21. november i Ber- lingske Tidende om strafniveauet og det, mi- nisteren også var inde på, domstolenes be- slutninger om, hvor lange straffene skal væ- re:

»Den politiske målsætning har i disse år været at sænke strafniveauet, og det har domstolene da også gjort på alle områder – undtagen i voldssager. Spørgsmålet er imid- lertid, om ikke niveauet hele tiden har været for lavt. Det ville være ønskeligt, om der straks blev gennemført en skærpelse. Det kan nemlig gøres inden for den nugældende lov- givnings rammer.

Det er, ligesom om der i de senere år er lagt mere vægt på retssikkerheden i relation til lovovertrederne end på beskyttelsen af befolkningens retssikkerhed!«